

TOPP 3 – TRÖSTMUSIK

1 The Band "It Makes No Difference" – från The Last Waltz. The Band, ett exempel på när summan av delarna är större än var för sig.

2 Lorraine Ellison "Stay With Me" – förtvivlan bortom all stolthet har aldrig sjungits mer tydligt än av Lorraine. Från 1966.

3 Brenda Holloway "Every Little Bit Hurts" – En av Motowns bortglömda sångerskor i en låt som många gjort, bl a The Clash.

33 ÅR

■ Det var inte bara så länge sedan som Skellefteå AIK vann SM-guld, utan även sedan diktaturen i Spanien upphörde.

TEATER

NÅGRA AV LÄNETS FRÄMSTA.

"Västerbotten" är en berättarföreställning av Marianne Folkedotter, Johan Norberg och Jonas Knutsson till bilder av Sune Jonsson.

FOTO:

FOTO: PATRICK DEGERMAN

"Västerbotten" är meditation för själen

I torsdags kväll infann sig det sällsynta ögonblick då tiden står still i en teatersalong. Det känns som att kroppen försvinner och bara sinnena återstår. En förtrollande musiklinga väcker öronen. Sune Jonssons vemodiga och ömsinta fotografier väcker ögonen. Till sist låter sig känslan bli ordsatt och en magisk helhet fyller rummet. För det är magi. Västerbottnisk magi.

Med risk för att svära i kyrkan var det uppfriskande att få se och uppleva Västerbotten genom någon annans ögon än Torgny Lindgrens.

Varje generation tycker om att höra berättas om sådant man kan relatera till. Möjligen är jag för ung för Torgnys historier, men inte för Marianne Folkedotters. De hjälper mig att lyfta och sväva genom de Jonssonska landskapen. Nästan som den heliumfyllda ballong, som Folkedotter filosoferar över, men den här gången släpper hon inte snöret.

Skickligt och med stor värmestyr hon oss över kossan Rosamunda, syexperiment hemma i Kusmarksliden och historien om gubben med blodtrycksmanchetten. Hon berättar om ett fysiskt underbett, som övergått till att vara "mentalt", men hur det kan göra sig påmint ändå. Man får inte vara rädd för att – på västerbottniskt vis – sticka ut hakan. Att följa sin dröm kräver mod.

Musiken är en av de viktiga magiska ingredienserna. Utan den

Västerbotten: ordsatt – tonsatt – framkallat

Västerbottens-teatern, torsdag. Medverkande: Marianne Folkedotter, Johan Norberg och Jonas Knutsson. Manus: Marianne Folkedotter. Musik: Johan Norberg och Jonas Knutsson. Foto: Sune Jonsson. Regi: Peter Engkvist. Scenografi och kostym: Anders Wirén. Projektioner och ljusdesign: Catrine Kin Grenholm. Samproduktion: Västerbottensteatern och Västerbottens museum.

hade vi inte svävat lika högt. Redan de första tonerna lossar själen från kroppen. Johan Norberg och Jonas Knutsson är gudabenådade musiker. Lätthet och vemod blandas med livsglädje och sorg. Mariannes dialoger med Jonas saxofoner lockar till skratt. Om det är tänkt att Johan Norberg även i fortsättningen ska ta till orda hoppas jag att han får en mikrofon. Man vill inte missa en stavelse.

Och så Sune Jonssons bilder. De talar för sig själva, fast det är skönt att de får förekomma i ett nytt sammanhang. Det är ju tillsammans med orden och musiken som magin framträder ännu starkare. Delarna skulle inte vara lika vackra utan varandra. Affisch- och programbilderna är förresten en rolig detalj. De tre medverkande i typisk Jonssonmiljö, kärleksfullt kopierat av Paulina Holmgren.

Scenografin är lika skir som en sommargardin i ett av Sunes avbildade köksfönster. Ett par björkstammar, spröjsade fönster med rispapper istället för glas och enstaka nakna brolampor ger en lätt och luftig känsla. En neutral miljö, som framhäver ljussättningens färger. Ändå är det projiceringarna, musiken och ordet som är det viktiga. Det som med rätta får ta plats.

När jag satt där i applådtacket, med tårar i ögonen, och inte trodde att det kunde bli bättre – då bjuds vi på ett extranummer. En sång skriven av Marianne Folkedotter och den blir en lika gnistrande avslutning som armbandets och broschens hon bar. Ja, som en stjärnhimmel på landet innan gatlyset kom till byn. "Västerbotten" är meditation för själen, må den vara västerbottnisk eller ej.

INGRID CARLSSON